

funditat de
experiència vi-
ueix a don
clar, i més
mot amor
p del sentit
e no pas al
i, que duu
a de poten-
es i senti-
a alosa de
orn que no
ris de don
es un per-
grapa tea-
i és del tot
ssi a aquells
O fins i tot
com Quim
de Ciutti de
bell de l'a-
dre, és que
on Joan en
personatge
tre", xava;
va justa mi-
n llenguat-
ue el carac-
ament. Si
un proble-
e text, i tant
rases no es
a Monzó,
vany o d'al-
direcció, de
art de Sava-
ptori fra-
zó li servia.
eda enrera.
ue a Savary
eia por.

PADALER

detinguts amb l'escriptor anglès, a la vasta entrada del Mas Pla, la vida del qual va descriure minuciosament Langdon-Davies. Ja fa molts anys, vaig tenir ocasió d'assistir a un diàleg entre Pla, amb el seu rostre de cabdill tàrtar —com

deia i referir-se a vi (que mereix que l'elogi del difícil "connaisseur"): "Me'n posi una mica més...".
Durant una bona estona, la conversa es referí a uns experiments que, amb gran entusiasme

nes sobre la possibilitat de percepcions en les quals els sentits no tenen cap intervenció. Tot d'una, Josep Pla es mirà fit a fit l'escriptor anglès, clogué encara una mica més els ulls, i li va dir, molt pausadament: "Vós sou un home mag-

que l'autor de "L'extrapercepció" ha gués aplicat al manual de terapèutica la paraula gruixuda que dedica a les teories i pràctiques de l'"Extrasensorial Perception".

MARIÀ MANENT

aquest cas, no es tracta ni del problema d'originalitat, sino de gust.

JOSEP MARIA RUIZ SIMON

EL dia 19 de l'actual mes de novembre tingué lloc a l'Ateneu Barcelonès un acte especialment significatiu. Reuní per primera vegada davant un públic convidat a la conversa uns quants representants d'un moment històric que ara mereix atenció i estudi: l'estada dels exiliats catalans a Mèxic i el paper que van jugar-hi pel que fa al manteniment d'un esperit de resistència.

Hi ha una pregunta que sorgeix d'una manera inevitable. ¿Com va acollir Mèxic aquests refugiats catalans que hi arribaren després de sofrir una greu derrota? La resposta s'obre a una complexitat que pot desorientar els interrogadors, perquè no seria exacte parlar de rebuda entusiasta ni de rebuig delibatat. Mèxic és un gran país, amb molts problemes i moltes esperances. L'any 1939, quan el general Lázaro Cárdenas oferí asil als ciutadans perdedors de la guerra d'Espanya, Mèxic vivia una etapa molt intensa de la seva pròpia història, es podria afirmar que liquidava els darrers episodis armats de la seva revolució. Per tant, no ens podia dedicar grans entusiasmes ni rebuigs ostentosos, sinó una generosa acollida en el sentit de donar-nos la llibertat que somiàvem i per la qual havíem lluitat. Era, de

debò, un regal inestimable, que va permetre als exiliats catalans de mantenir a Mèxic allò que era rigorosament prohibit a Catalunya: les publicacions en el nostre idioma, sense cap mena de restricció. Això sol ja és un motiu de reconeixença perdurable i un deute que hem de pagar.

L'acte del dia 19 a l'Ateneu està estretament lligat amb aquestes consideracions. Hi ha unes revistes catalanes de l'exili que el pas del temps va revestint d'una certa aura de llegenda o, almenys, d'una espurna d'exotisme que no les

allunya pas de la missió que van complir. Em referixo a "Quaderns de l'exili", a "Pont blau" i a "La nostra revista" (que, en una segona etapa, prengué el nom de "La nova revista").

Doncs bé: la taula rodona celebrada a l'Ateneu Barcelonès va reunir uns representants notables d'aquests capítols d'una crònica de la qual no podem prescindir. Hi havia en Lluís Ferran de Pol, que fou un dels puntals dels "Quaderns de l'exili", en Vicenç Riera i Llorca, l'ànima del "Pont blau", i l'Avel·lí Artís-Gener, que havia

contribuït a la història —i, per tant, la coneix a fons— de "La nostra revista". Aquestes tres publicacions foren les que van aconseguir una periodicitat més regular i les de més llarga vida de les aparegudes durant la diàspora.

Per una coincidència de dates en visita a Barcelona, hi havia entre el públic en Bartomeu Costa-Amich, que és un editor "històric" de llibres en català a Mèxic. Abans he parlat de capítols i és indubtable que en Costa-Amich (junt amb Avel·lí Artís i Balaguer) omplen els més importants de la

bibliografia catalana dels anys difícils.

Dubto que es torni a organitzar una reunió com aquesta: en Lluís Ferran de Pol, en Vicenç Riera i Llorca, l'Avel·lí Artís-Gener i en Bartomeu Costa-Amich. De debò que apleguen molta informació pel que fa a uns anys carregats d'història, i a mi em va quedar el rosec de no haver-ho aprofitat prou. Potser és que arrosseguem una mena de timidesa que encara ens limita a l'hora d'opinar o d'inquirir en veu alta. Ens falta entrenament per a col·loquis i per a taules rodones, aquest exercici públic tan saludable per a la convivència en plena llibertat.

PERE CALDERS

Dels anys difícils

**"— MAESTRO, ¿DONDE MORAS?
"— VENID Y LO VEREIS**
"... Y se quedaron con él..." (S. Juan 1, 38-39)

**BUSCALO EN UNOS
EJERCICIOS ESPIRITUALES**

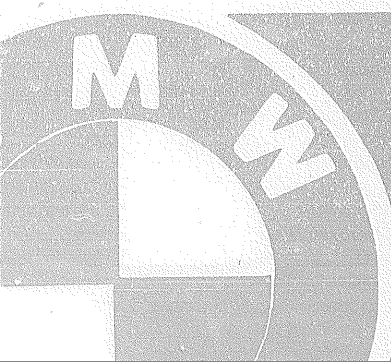
Según método de San Ignacio en régimen de internado y silencio
Organiza: LUMEN DEI
Fecha: 6 al 8 de diciembre
Información: Teléfono 219-21-20. Barcelona

**TELEMARKETING
CURSOS**

- Curso **OPTIMIZACION DEL TELEFONO** dirigido a vendedores, secretarias 2, 3 y 4 de diciembre
- **COLOQUIO** para directivos que busquen como mejorar contactos y ventas. 3 de diciembre (15,30 a 19h.)

Iber Address. T. 200-41-68

¿Por qué no elegir lo mejor?

Muntauña

Venga a y se convencerá de porque BMW es «diferente» en Muntauña. Reservar su nuevo ahora,